

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Efter Indbydelse af den nederlandske Regering afholdtes der i September 1893 og i Juni og Juli 1894 i Haag to Konferencer til Behandling af forskellige Spørgsmaal vedkommende den saakaldte internationale Privatret. Ved begge disse Konferencer, til hvilke der i øvrigt mødte Repræsentanter for Belgien, Frankrig, Italien, Luxemburg, Nederlandene, Portugal, Rumænien, Rusland, Schweiz, Spanien, Tyskland og Østerrig-Ungarn, var ogsaa Danmark repræsenteret; Sverige og Norge vare repræsenterede ved den sidste af dem.

Paa disse Konferencer blev der vedtaget en Del Regler blandt andet sigtende til Tilvebringelse af en international Ordning med Hensyn til visse civilprocesuelle Emner, og i Efteraaret 1894 fremsatte den nederlandske Regering lige over for de Stater, der havde været repræsenterede ved Konfe-

rencen, et Forslag til en international Konvention om de samme Emner, hvilket paa enkelte formelle Endringer nær var overensstemmende med de paa Konferencerne i Haag vedtagne Regler. Den saaledes foreslaaede Konvention er derefter med en enkelt af det schweiziske Forbundsraad forlangt mindre væsentlig Endring under 14. November s. A. bleven underregnet af befuldmægtigede for følgende Stater: Belgien, Frankrig, Italien, Luxemburg, Nederlandene, Portugal, Schweiz og Spanien. Under 1. Februar d. A. er Konventionen derhos tiltraadt af Sverige og Norge, og ifølge Meddelelse fra den heroverende nederlandske Gesandt har senere ogsaa den tyske Regering erklæret sig beredt til at tiltræde Konventionen.

Konventionens Indhold lyder i Oversættelse saaledes:

a. Meddelelse af judicielle og ikke-judicielle Dokumenter.

Art. 1. Indenfor Kredsen af de kontraherende Stater bliver, for saa vidt angaar civile eller Handelsforhold, den Forkyndelse af Dokumenter, der skal foregaa i Udlandet, at udføre efter en af den offentlige Raatalemyndigheds eller Retternes Embedsmænd i den ene af disse Stater udfærdiget og til den kompetente Myndighed i en anden af Staterne rettet Begæring.

Oversendelsen skal ske ad diplomatisk Vej, medmindre direkte Korrespondence mellem de to Staters Myndigheder maatte være tilladt.

Art. 2. Forkyndelsen skal besørges udført af den Myndighed, til hvem Begæringen er rettet. Den kan ikke afflaas, medmindre den Stat, paa hvis Omraade den skal finde Sted, finder, at den vilde gøre Indgreb i dens Suverænitæt eller Sikkerhed.

Art. 3. Som Bevis for Forkyndelsen udfordres kun et dateret og legaliseret Modtagelsesbevis eller ogsaa en af den Myndighed, til hvem Begæringen er rettet, udstedt Bevidnelse om, at og paa hvilken Dag Forkyndelsen er udført. Modtagelsesbeviset eller Bevidnelsen skal paategnes et Duplikat af det Dokument, der skal forkyndes, eller vedhæftes et saadant Duplikat, hvilket i dette Øjemed skal medfølge.

Art. 4. De foregaaende Bestemmelser skulle ikke være til Hinder for:

1. direkte gennem Posten at lade Dokumenter tilstille de paagældende, hvor disse opholde sig i Udlandet,
2. at lade Forkyndelser direkte udføre gennem Bestemmelsesstedets dertil kompetente Myndigheder,
3. at enhver Stat lader de for Udlandet bestemte Forkyndelser udføre gennem sine diplomatiske eller konsulære Agenter.

Saadan Afgang skal dog i alle disse Tilfælde kun staa aaben, for saa vidt de paagældende Staters Love eller nogen mellem dem afsluttet Overenskomst tilstøder det.